

- Hoofdpersonen -

2: De keuze voor konijnen

Ik vind konijnen fantastische dieren, dat zal je niet verbazen! Het meest houd ik ervan om te observeren hoe ze gewoon hun natuurlijke gedrag vertonen. Graven, rennen en springen, knagen, ontdekken, gras eten, tegen elkaar aan liggen, op hun achterpoten staan om de omgeving te scannen. Soms ga ik tussen ze in zitten om ze met de hand te voeren. Of ik kom even langs voor een kroelbeurt bij konijnen die dat fijn vinden. Het fijnste is toch wel wanneer twee konijnen lekker dicht tegen elkaar aan zitten en dan gezamenlijk geaaid kunnen worden: duo-aaien. Niet alleen is het ontzettend zacht wanneer je je hand tussen twee van die harige lijfjes door laat gaan, maar ik vind het ook bijzonder als ze me deel laten uitmaken van hun knusse samenzijn. Het is heerlijk om te zien dat konijnen echt blij zijn. Als ze bijvoorbeeld voor het eerst in een tijdje weer het gras op mogen onder toezicht kunnen ze ontzettend hard rondrennen en gekke sprongen maken, de zogenaamde binkies. Als je konijnen voorziet van een mooie leefomgeving zorgen zij ervoor dat er altijd wel iets te beleven valt.

Voor mij zijn dit de charmes van konijnen, maar deze blijken niet voor iedereen te werken. Althans, niet voldoende om konijnen hun leven lang te verzorgen. Sinds ik me inzet voor konijnen vragen mensen me regelmatig of ik hun konijn wil overnemen. Er zit altijd een mooi verhaal omheen maar de kern is dat het konijn wordt afgedankt. Het stemt mij somber. Als dit binnen mijn netwerk al zo vaak voorkomt zal het daarbuiten nog vaker voorkomen. Ik moet nee zeggen tegen zulke verzoeken omdat ik niet ieder konijn kan redden, maar het laat altijd een schuldgevoel bij me achter. De mensen die me deze vraag stellen hebben geen slechte bedoelingen maar ze moeten constateren dat konijnen niet bij hen of bij hun levensstijl passen.

Ik vind het belangrijk om dit te delen zodat je snapt waarom ik een hoofdstuk besteed aan de overweging om voor konijnen te kiezen. De bedoeling is dat je tijdens het lezen hiervan bij jezelf nagaat: passen konijnen bij mij en mijn leven? Ik twijfel er niet aan dat je goede intenties hebt, maar er kunnen altijd factoren zijn waar je geen rekening mee hebt gehouden.

Basisinformatie over konijnen

Als ik over konijnen schrijf, heb ik het specifiek over het Europese konijn. Dat is namelijk het enige konijn dat door mensen tam is gemaakt ('gedomesticeerd'). Er bestaan nog veel meer soorten wilde konijnen. Zoek vooral het Annamitisch gestreept konijn, het Amamikonijn en het wilde dwergkonijn eens op! Al die konijnensoorten vallen onder de hazen en konijnen (Leporidae), en deze vallen weer onder de haasachtigen (Lagomorpha). Konijnen zijn dus geen knaagdieren! Dat wordt nogal eens verkeerd gezegd en geschreven. De haasachtigen zijn vele miljoenen jaren geleden van de knaagdieren 'afgetakt'. Andere haasachtigen zijn de haas zelf en de fluithaas (of pika). Van beiden bestaan ook weer tientallen verschillende soorten.

Konijnen zijn schemeractieve ('crepusculaire') dieren. Ze zijn in de schemering het meest actief, wanneer zowel dag- als nachtdieren wat minder goed kunnen zien en ze konijnen daardoor minder snel kunnen opsporen en vangen. Daarom zie je wilde konijnen juist in de vroege avond tevoorschijn komen. Onze tamme konijnen houden een zelfde ritme aan waardoor zij overdag vooral slapen. Het is voor hen dus niet optimaal als je juist dan tijd met ze wilt doorbrengen of ze toegang geeft tot een ren.

Een gezelschapskonijn kan tot wel veertien jaar oud worden.² Dit is lang niet ieder konijn gegund, maar acht tot tien jaar kan met goede verzorging zeker worden behaald. Dat is nogal wat! Er zijn bijvoorbeeld heel wat mensen die een konijn in huis haalden aan het begin van de coronapandemie omdat ze ineens tijd over hadden en zich alleen voelden, maar hebben die mensen over tien jaar nog steeds genoeg tijd en aandacht voor het konijn? De konijnenopvangen zagen al snel dat veel van de in coronatijd aangeschafte konijntjes weer werden afgestaan. Het is belangrijk om jezelf en je menselijke huisgenoten de vraag te stellen of je zo'n lange verbintenis aan durft te gaan.

² Veel tamme konijnen worden niet oud, met name als gevolg van ziektes of door de verzorging die tekort schiet. Wilde konijnen worden vaak ook niet zo oud door schaarste aan voeding en door alle gevaren die er in de natuur op de loer liggen zoals ziektes en roofdieren.

Sientje

Geslacht : voedster

Leeftijd : is 7 jaar geworden

Herkomst : kwam van een fokker op een kinderboerderij die haar wilde doden omdat ze een kromme rug had. Ze werd gered door een vrijwilliger van de konijnenopvang

Uiterlijk : klein, bont (wit met bruin) en donkerbruine hangoren.

Maatje : Ravi (0.5 jaar lang), groep (1 jaar lang), Lex (5.5 jaar lang)

Als ik er nú over nadenk is het moeilijk te geloven, maar ik had jarenlang met Sientje de slechtste band van al mijn konijnen. Haar standaardreactie als er een mensenhand in de buurt kwam was wegrennen. Ik probeerde dingen uit die ik als tip tegenkwam in boeken en op websites, zoals haar aaien met een zachte borstel, maar het haalde niets uit. Sientje was ontzettend geliefd door alle andere konijnen maar van mensen wilde ze gewoon niet zoveel weten. Ik legde me er maar bij neer, het ging me er immers om dat ik de konijnen een goed leven wilde geven. Als ik haar met Lex zag, twijfelde ik er geen seconde aan dat ze gelukkig was. Ik zag het nooit als ultiem streven om mijn konijnenvriendjes te kunnen aaien.

Toen ik verhuisde van een appartement naar een huis mochten Lex en Sientje een van de buitenrennen betrekken. Nu hadden ze een compleet eigen verblijf. Voorheen hadden ze wel een eigen kamertje maar de deur daarvan stond altijd open en de gang moesten ze met mij delen. Sientjes houding ten opzichte van mij veranderde, hoewel ik vooraf totaal niet bij die mogelijkheid had stilgestaan. Op een gegeven moment liet ze zich zelfs aaien en sprong ze op schoot om gevoerd te worden. Wat een feest.

Dat Sientje en ik *closer* werden, kwam later goed van pas. Ze kreeg gezondheidsproblemen. Aanvankelijk had ze alleen last van haar lichaam als het regende, dan bleef ze in haar huisje zitten met Lex als verwarming tegen haar aan. Als het dan droog of wat warmer was, was ze weer heel levendig. Maar haar veerkracht werd steeds minder en er leken ook andere dingen te gaan spelen. Ik vond het niet meer verantwoord om haar buiten te laten zitten dus ik haalde Lex en Sientje naar binnen. Het deed me veel pijn, want ze waren buiten allebei zo gelukkig geweest. Sientje accepteerde de verandering goed, maar Lex zat vaak verlangend naar buiten te staren.

Doordat Sientje had geleerd dat ze mij kon vertrouwen, liet ze zich, ook toen ze weer binnen zat, goed door me verzorgen. We moesten menigmaal naar de dierenarts en dan moest ik haar vervolgens pijnstillers en andere middeltjes geven. Een konijnkundige dierenarts maakte röntgenfoto's en een echo van haar en deed uitgebreid onderzoek. Toen bleek ze complexe problematiek te hebben: ze had een blaasontsteking, artrose, en

een rug die sowieso al erg krom was (de reden dat de fokker haar niet goed genoeg vond). Ook had ze een probleem bij het plassen dat bij konijnen maar sporadisch voorkomt en wat niet meer goed te herstellen viel. Zelfs toen de blaasontsteking genezen was, bleef ze hierdoor last houden van heftige pijscheuten en kon ze haar plasjes niet goed reguleren. Soms trof ik haar aan in haar eigen urine. Het was vreselijk om te zien. Toen ik doorhad dat ik haar zou gaan verliezen, ging ik huilend op de grond zitten. Sientje rende naar me toe en kroop dicht tegen me aan. Ze liet zich uitgebreider aaien dan ooit, alsof ze wist wat er aan de hand was. Van het konijntje waar ik geen band mee had, was ze veranderd in mijn beste vriendinnetje.